

Enkeltes Jorgodtbefindende i en enkelt Sag. Derfor man tror, at der er større Garanti for, at Retten sker Jyldest, derved, at Nævninger deltagte i Sagens Paakjendelse, bør det ikke bero hverken paa den Tiltaltes eller paa Aktors villaarlige Jorgodtbefindende, om denne større Garanti for Sagens retfærdige Paakjendelse gives eller ikke gives. Det synes mig at være ganske klart, at man ikke kan lade det bero paa en enkelt Mand, om en Ustyldig skal dømmes eller ikke. Men dernæst vil jeg ogsaa erindre om, at jeg tror, at den ærede Forslagsstiller er gaaet videre, end man noget andet Sted er gaaet, naar man har anordnet Nævningeretter for alle Sager, for hvilke Strafferammen omfatter høiere Straf end Bøder. Det vil, saaledes som i det Mindste den danske Straffelov er, sige omtrent det Samme som, at Nævningeretter skulle kunne begjæres i alle kriminelle Sager. Det er nu min Overvisning, min faste Overvisning, at hvis man er velsindtet mod Nævningeinstitutionen, skal man ikke begynde med at forlange Nævningers Tiltrædelse til Retterne i altså mange Sager. Det vilde vække saa megen Modstand mod Institutionen, berede saa mange Banfeligheder ogsaa fra Befolkningens Side, som skal afgive Nævningerne, at jeg som sagt føler mig overbevist om, at man derved slaar Tanken om Nævninger ihjel. Vil man for Alvor tænke paa at faae Nævningeinstitutionen gennemført her i Landet, skal man begynde maat og langsomt, ikke begynde med at indføre Nævninger i alle mulige Sager; thi for det Første faar man dem ikke, og hvis man fik dem, vilde det ikke vare længe, inden man var saa træt og træet af dem, at man vilde af med dem igjen. Jeg mener ogsaa, at Nævningeinstitutionen er et kostbart Instrument, som man ikke skal bruge saa meget, at man opslider det.

Jeg vilde ikke finde det rigtigt, hvor fristende det iøvrigt kunde være for mig, efter hvad der er sagt af den ærede Forslagsstiller, i denne Forsamling at lægge saa meget Beslag paa Tiden, som vilde udfordres, naar jeg skulde gennemgaa hver enkelt Bestemmelse, og jeg behøver det naturligvis heller ikke, da den høitærede Justitsminister for en væsentlig Del har gjort det. Hvad jeg har sagt, forekommer mig foreløbig at maatte være tilstrækkeligt til at begrunde den Mening, som jeg tillod mig at stille i Spidsen for mine Udtalelser, den nemlig, at man maa gjøre sig klart, at man maa gaa een af to Veie og derefter tage sit Parti. Nu forslaar jeg overordentlig godt, at der ikke har været

nogen Opfordring for den høitærede Justitsminister til Klar efter Klar for Folkethinget eller overhovedet for Rigsdagen at forelægge de af Proceskommissionen udarbejdede Lovforslag, hvori Justitsministeren som et fremragende Medlem af Proceskommissionen havde en saa væsentlig Del, efter at de Forhandlinger, som have fundet Sted for saa Klar siden, ikke have ført til noget Resultat, og efter at det havde vist sig, at Interessen for denne store Sag bestandig var bleven ringere og ringere. Det forstaar jeg meget godt, og jeg vil sige, at efter min Mening begaar man en politisk Feil ved at bringe en stor og vigtig Sag frem paa en Tid, hvor der ikke er saa stor Interesse for Sagen, som der bør være, for at enhver stor Sag kan blive gennemført. Man forvasker og forjædser en Sag ved at bringe den frem baade i Tide og i Utide; altsaa, det forstaar jeg saare vel. Men da nu den ærede Forslagsstiller har haat Fortjenesten af at minde om den Procesreform, som vi vel Alle ere enige om at anse for ønskelig i større eller mindre Omfang, paa en eller anden Maade, er jeg enig med det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (H. C. Holch) i, at det kunde være saare ønskeligt, om denne Forhandling maatte lede til Klarhed over, hvorledes Regeringens og Rigsdagens eller i alt Fald Folkethingets Stilling er. Det vilde i det Mindste være mig hjært at erfare, om Regeringen har opgivet denne Sag, eller om den kun foreløbig har anset det for rigtigt at lade den hvile, om vi kunne vente, at Regeringen, naar den anser Diebliffet for beleiligt, igjen vil fremme denne Sag, eller om det ikke kan ventes. Det vil være af stor Vægt for mig at vide, om Rigsdagen, om Folkethinget ønsker Sagen tagen for for Alvor, om det i saa Fald vil gaa den Wei, som er bleven anvist af Regeringen for nogle Klar tilbage, nemlig at reformere Retspleien i det Hele og Store, eller om man ikke mener, man skal gjøre det, og vil indskrænke sig til at lappe paa det Gamle. Hvis det Sidste bliver Resultatet, da vil der være Opfordring for dem, der interessere sig for Reformen, og især for Justitsministeren til at tage under Overveielse, hvilke Punkter der bør drages frem, og til at stille sig klart for Die, hvad det i Virkeligheden er, man vil. Det er kun disse saa Bemærkninger, jeg for mit Vedkommende har ønsket at føie til.

C. B. Nyholm: Efter at Justitsministeren og det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) have udtalt sig, har jeg ikke Noget at tilføie.